

Из Три седмици с брат ми, Никълъс Спаркс

Трета глава

Записахме се да участваме в околосветското пътешествие.

После се заехме с подготовка. Надлежно си направихме ваксини срещу жълта треска, хепатит А и Б; попълнихме формулярите за визи за Индия, Етиопия и Камбоджа.

Пролетта отмина; дойде лято. С брат ми постоянно обсъждахме екскурзията, но, странно, колкото повече разговаряхме, толкова повече се разминаваха чувствата ни за предстоящото приключение. Мика се вълнуваше, аз се притеснявах при мисълта за приближаващото отпътуване. Той се обаждаше да говорим за пътешествието, аз отклонявах темата.

Наречете го разкаяние след шопинг, но постепенно се убедих, че решението да замина е било грешка. Колкото и вълнуваща да бе мисълта за местата, които щях да посетя, не можех да си представя как ще отсъствам от къщи толкова седмици. Работата и семейството поглъщаха дните ми; времето бе единственото, което все не ми стигаше. И така – от цяла вечност. Животът у дома беше хаотичен, кариерата ми – още по-напрегната. Фактът, че ще пътувам за удоволствие, не само задълбочаваше тревогата ми, но и ме изпълваше с чувство на вина. Ако имам един свободен месец, не трябва ли да го прекарам с децата? Или да го посветя на съпругата си? Щом сега едва смогам да си свърша работата, как съм си въобразил, за бога, че мога да отделя цял месец за забавления?

Цялата идея ми се струваше все по-сбъркана. Ако знаете къде се намирах през 2002 година, ще разберете защо.

Често си представям живота като поток с бързеи и водопади. В живота на всеки има периоди, когато нещата просто плават по течението. Стоиш си в кануто, гребеш лежерно и се наслаждаваш на гледката. Дните преливат един в друг, всичко се получава и някак си остава много време за отдих. После, неусетно и полека, водата се забързва; все още се справяш с нещата, но влагаш повече усилия. Стигаш до бързеите и внезапно всичко става по-трудно. Нов проект, някой в семейството се разболява, сменяш работа или те уволняват. Каквато и да е причината, направляваш кануто, бориш се да не потънеш. Сутрин се събуждаш с чувството, че изоставаш; всеки ден е трескава надпревара с часовника. Бързеите се разпенват, повличат те. „Налага се“, „длъжен си“, „нямаш избор“. Давай, давай, давай. В далечината чуваш бучене на водопад; убеждаваш се, че единствената възможност е да гребеш още поусърдно, да надлъжеш бързеите и да се добереш до безопасно място. Иначе водопадът ще те засмуче.

Така протичаше цялата 2002 година – бях сред бързеите, гребях трескаво, а водопадът бучеше все по-силно. Три поредни години бях там, сред бързеите – умствено, физически и емоционално. Не се гордея с това. Не е признак за успех. Такъв живот е без никакъв баланс и в дългосрочен план водопадът винаги те поглъща. Сега го знам. За беда тогава не го знаех.

Жена ми обаче разбра. Кат е от малцината, които с лекота виждат всичко в перспектива. Тя е не само грижовна майка; има много приятели, с които разговаря постоянно. Близка е с роднините си и все пак, макар и заета (с пет деца, три от които ненавършили две години, всяка майка би била заета), не отмяташе дните с трескавия смут, характерен за мен. Повече от всеки друг, Кат знаеше, че имам нужда да избягам; знаеше също, че по природа съм склонен да го отричам и да намирам неочаквани доводи да не замина. Или по-зле – дори да отида, да не се наслажда на преживяното и да не си отпочина.

Една нощ в леглото тя повдигна темата за екскурзията.

Промърморих, че съм се разколебал.

Кат се обърна настрани и ме погледна.

– Ще ти е приятно – настоя. – Трябва да отидеш. Никога не си правил такова нещо.

– Знам. Но моментът не е подходящ.

– Никога няма да има подходящ момент. Винаги ще си зает. Така си скроен.

– Не е вярно.

– Вярно е. Всъщност никога не си разрешаваш да не си зает.

– Само от няколко години.

Кати поклати глава.

– Не, мили. Зает си, откакто те познавам. Иначе не можеш да съществуваш.

– Наистина ли?

– Наистина.

Замислих се.

– През следващите няколко години ще съм много зает. После ще забавя темпо. Тогава ще имам време за пътешествия.

– Каза същото преди две години.

– Така ли?

– Да.

Замълчах.

– Явно съм сгрешил. Но този път не греша, сигурен съм.

В отговор чух въздишка.

Въпреки думите ѝ, с приближаването на пролетта тревогата ми нарастваше. Брат ми, както Кати, долови колебанието ми по телефона и започна да се обажда по-често. Стараеше се да поддържа интереса ми.

– Здравсти, Ники, получи ли пратката от ТиСиЕс?

ТиСиЕс бе компанията, организатор на пътуването. Бях в кабинета, пишех новия си роман „Пазителят“; в единия край на бюрото стояха две запечатани обемисти кутии, недокоснати от две седмици.

– Получих я. Още не съм отворил кутиите.

– Защо?

– Нямах време.

– Ами отвори ги – настоя Мика. – Изпращат яке, раница, куфар. И други интересни неща. Има и списък...

– През почивните дни ще видя...

– Виж още сега! И ти напомням да изпратиш здравния формуляр. До края на седмицата трябва да решиш и какво искаш да разгледаш в Гватемала. Или руините, или централния пазар.

Затворих очи, изнервен, че още нещо се добавя към задачите ми.

– Добре – отговорих. – Ще се постарая да намеря време още тази вечер.

В отсрещния край на линията настъпи дълго мълчание.

– Какво ти е? – попита Мика.

– Нищо.

– Изглежда, не си много развълнуван.

– Има време. До заминаването, искам да кажа. В момента съм затрупан с работа, не мога да мисля за други неща. По-нататък ще усетя тръпката. Сега съм затънал до шия.

Той си пое дълбоко дъх.

– Допускаш грешка.

– Моля?

– Не си ли разбрал? Очакването е важна част от пътешествието. Вълнението какви места ще видиш, с какви хора ще се запознаеш.

– Знам. Но...

Брат ми ме прекъсна.

– Не ме чуваш, братле. Не забравяй, че приятното очакване е важна част от живота. Работата е важна, семейството е важно. Без вълнение обаче нямаш нищо. Недей да си отказваш радостта от предстоящото.

Затворих очи. Мика беше прав, разбира се, но бях в капана на неотложните задачи.

– Просто в момента имам други приоритети.

– Там ти е проблемът – каза той с равен глас. – Винаги имаш други приоритети.